

מסורת הש"ס

(א) כסדרין טז: יומא יב;
(ב) [מוספ' כסדר' פרק ג,]
(ג) [צ"ל והתנן,] (ד) [מנחות
ק.י.], (ה) שם ע"ו; (ו) [בס"א:
הוא היה,] (ז) [דביב זה שייך
לעיל במשה ד.י.], (ח) [נחמיה
יב,] (ט) [מעל לחומה.
רש"ש"י] (י) [לכאול בקדשים
בכ"ל ווהירעבצ' הגיה לאכלן
בקדוש,] (כ) [צ"ל תשעל,
ג' צ"ל וכדאמר, רש"ל],

תורה אור השלם

1. ככל אשר אני מראה
ואותך את חבנתי ומשכן
ואת תבנית כל כליו בן
עמשה: שבות כה
2. והי ביום כלות משכן
לדוקים את המושבה
ומשנה אתו וקדשת את
ואת כל כליו ואת
המזבח ואת כל כליו
וימשיכם וקדשת אתם:
3. וקדשת את כל כל
אשר אשר שרתו בני
בקדש ונתנו אל בני
ביתל ובסו אותם
במכסה עור תחת
על המוט: וכתבו י
4. ואצלע את שר
הידה מעל לחמקה
ואגמיה שתי תורת
גדולת ותחלת למי
5. וקדשו לשער
אשר: ונחיה כי לא
6. וקדשו וקדשי ונתן
הכל המזבחה על
אשה ריח ניחוח לך:
7. וקדש את בני
ביתל וקדש את הבז
המזבחה על העצם
אשר על האש עלה
אשה ריח ניחוח לך:
8. וקדש את
הבזים וקדש משם
ומלא קצרו מכלתה
ומשקמה על בן
וקדשית הבז את
אברתה המזבחה אשה
ריח ניחוח לך:

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה תלאן
בשירות מדכפל. ו"ב עי'
בסנהדרין דף טז ע"ב:

גליון הש"ס

גמ' אותם במשיחה ולא לדורות. עיין מנחות דף מ ע"ב מוס' ד"ה ר' יאשיה: תוס' ד"ה אין וכו' היינו היבט דאפשר. עיין טורי אבן ר"ה דף ז ע"ב ד"ה מידי דמילא במעשה:

רבינו חננאל

וכן תעשו לדורות. משה
 ברינו מלך ונביא. אהרן
 באורים ותומים. ויעזר
 וקנים ובשתי תרדות אלו
 המלואים ^(ב) וכחרי וכן
 תעשו. כל שלא נעשית
 בכל אלה. הננסים לשם
 חן חייבין עליה. תנא
 שתי תרדות שמצור
 בלחמן ולא בבשר;
 וקורמנא בחמץ שבתהיה
 שהיא מין גדול שבהן
 מד' מינין לחם בתורה הן
 גלות וריקנות ורובבה.
 וכגדול חילת חמץ עשרה
 עשרות. ואלו השלשה
 מינין חלות וריקנות
 ורובבה עשרה עשרות

ידיעות הטומאה פרק שני שבועות

פז.

עין משפט
ור מצודה

ז א ב מ"י פ"א מהל'
 כלי המקדש הל' יב:
י ג ד מ"י פ"ו מהל' בית
 הצמירה הל' יב:
יא ה מ"י פ"ט מהל'
 מעשה קרבות הל' יז:
יב ו מ"י שס הל' יח:
יג ז ח מ"י פ"ו מהל' בית
 הצמירה הל' יג:

מוסף רע"י

וכן תעשו לדורות. מה
 תקן על פי משל, ומה
 מקום סגודי גדולה,
 קף לדורות על פי
 סגודי גדולה (מסדרי)
 (טו) משרותי מקדשות.
 דמכתי (מסדר ז')
 ששש יקדש אותם,
 במאן וארץ. לא
 ומשח לם, מדש
 ענישם שם, כדמס
 אותם בשמחה (יטא)
 (יב) על ששן אשר
 כעבור חמשה
 משח שמחמשה צמורה
 מקדשן (מסדרי ז')
 אותם במשרה. אותם
 מיטות הוא (סס), שאחד
 המברכה. להניח קצנתו
 (מחנות ז') שדן שם
 מדבריות. דאילו קאה
 ישיבתם יהיה יסוד
 על של מדבר שמה,
 ואותן שם מדברות הן
 שתי ארצות. שהפס' א'
 שחן שדן כי שערות,
 דמכתי (שמות טו) והסוד
 שערות האפס, דעמד
 הוא שערין ומנלה'
 שערות האפס ד' ארצות
 הן כ' שערות (מחנות)
 (טז) שערות לחמץ
 ועשרה נמצא ד' מות
 וכל אחד היה של' חלות,
 נמצא נמצא שלשים חלות
 של' חלות, נמצא שלם
 שערות ושלוש שערין לכל
 חותן וחתן, וכל שערות
 ששלם חלות היה עשה
 ח' חלות על מזה, דשלשים
 חלות לא הן חלל' י שערין
 (סס טז).

רבינו חננאל (המשך)

נמצא החמץ כנגד ג' מינין
הללו. והוא הגדול
שביבועהכס. אבל
חשיבותה בקרבנות קמי
שמיא ליכא דתני בפרק
שחיות נאמר בעולת
במהמה רוח יניחו לעולת
העוף רוח יניחו לעולת
שחור המריבה ואחד
המעמטש וככלד שיכין
את לכו לשמים:
וירושלמי רב אמר
בתחלה יעל דוד בדרב
גד. ויהי החלק. בדרב
גד ויהי. ויהי שלמה
לכנות את בית ה' (2) מפני
שהיה תורתה כח
משם: אמר רמי בר חמא
אי צורה מנחותא אשכח
בשרי מנחותא כירושלי
מה ירושלה דא תנא
בכזן תורה ואם יכא
לירושלה נפסל כז
העוה מוקדשת בדרב
הנאל כז הוה שרי
מנחות. ואם יוצאת חרץ
לעוה נפסולת. אי מה
לדרב חמץ מוקדשת א
שרי מנחות חמץ
מוקדשות. וזי משכחת
בשרי מנחות מנחות.

(א) ע"י רש"א.
(ב) ע"י ירושלמי כאן וצפ"א
דסנהדרין.

(לעיל ד.י.) **שאיין** מוסיפין על העיר ועל העוורות. ואם תאמר דבפ"ק לכהנדרין (קד. ג.) לא חשיב אלא ע"א וי"ל דהם לא חשיב אלא מידי לכהנדרין ואלע דמתן גמי התם אין מוסיפין למלחמת הרשות אלא כב"ד של ע"א ולא תני מלך ויועץ ואורזין ומומנים אע"ג דבשניין לזה

ב רבא ^(א) כל הכלים
קדשתו ^(ב) מכאן ואילך
אי ונימא וכן תעשו
אמר קרא ^(ג) וימשיחם
בם במשיחה ולא
מא אותם במשיחה
ואו בעבודה אמר רב
ישראל ^(ד) ישרתו בם בקדש
השתא דכתב רחמנא
מה לי אי לא כתב
הני הוא דבמשיחה
בדה דהא כתבו
אותם במשיחה
ה: ובשתי תורות:
שאמרו בלחמן ולא

וּבְתַעֲשׂוֹת אֲדֹרֹת. פִּירֵשׁ בְּקוֹטֶרֶס
וּבְיָמֵי מִשָּׁה דְּהוּא מִלָּךְ וּנְצִיָּא
וְאֲחֵיו כְּהֵן גְּדוֹל וְאֹרִיס וְתוֹמִיס וְתִימָה
אִם כֵּן בְּפִיָּק דְּסִנְהֶדְרִין (דף טו:)
בְּהַעֲמִידָה סִנְהֶדְרִין לְשִׁבְעִיס דִּילְפִּינָן
מִמֶּשָׁה דְּבִמְקוֹס ע"א הוּא קָאִי לִיבְעִי
נָמִי מִלָּךְ וּנְצִיָּא וְעוֹד שְׂגֵיג דְּלִאֲהָרָן
הֵיזֵה בְּזַמֵּין מִשְׁכֵּן וְכִי נִשְׁאַלֵּן בְּזֹאֲרִיס
וְתוֹמִיס לְעוֹשֵׁת מִשְׁכֵּן הֵלֵךְ קוֹדֵם
שֶׁנִּתְכַּהֵן אֲהָרֹן עַל יְדֵי הַמְּלֹאֲכִיס נַעֲשֶׂה
הַמִּשְׁכֵּן וְקוֹשִׁיָא לְרֵאשִׁיטָה יֵשׁ לְתַרְץ
דְּהֵלֵךְ מִרְבִּיעִין טַפֵּי מִשּׁוֹם דְּכַתִּיב וְכֵן
תַּעֲשׂוּ דְּמִשְׁמַע דִּלְמָא לְרִבּוּי כָּל הָעָם
וְאִם כֵּלִיס נָמִי נִיבְעוּ ע"א וְכִי תִימָא
הַכְּתוּב תִּלְלָן בְּשִׁירוֹת דִּלֵּין לָרִיךְ אֲלֵךְ
שִׁירוֹת אֵין בְּסִמְיוֹן מִשְׁמַע דִּלֵּי לֹא
אוֹתֵם הוּא אֲמִינָא דְּבִעִי מִשְׁכֵּן
וְעִבּוּדָה וְאִם כֵּן הַשְׁמָא דְּכַתִּב אוֹתֵם
לְמַעֲשׂוֹי מִשִּׁיחָה ע"א מִיֵּהָא לֹא נִימְעוּט
וְי"ל דִּלְמָא אוֹתֵם לְגִלּוּי דּוֹקֵן תַּעֲשׂוּ
לֹא קָאִי אֲכִלִּיס וְלֹא בְּעִינָן בְּהֵן לְעוֹרֹת
דְּוִימָא דְּמִשָּׁה: **מִתִּיב רַבָּא בֵּלִי**
הַכִּלָּיִם שְׂעִשְׁה מִשָּׁה. תִּימָה מִמִּשְׁכֵּן
גּוֹפִיָה ה"ל לְמִיפְרֹךְ שִׁיָּה לָרִיךְ מִשִּׁיחָה
לְעוֹרֹת כְּמוֹ שֶׁנִּשְׁמַע בְּיָמֵי מִשָּׁה
כְּדִלְכּוּתִי בְּקֶרֶב **דִּלְכֹּאֲמֵר** לְקַמֵּן (דף טז:)
גְּבִי מִשְׁכֵּן וּמִקְדָּשׁ: **אֲדֹרֹת אִי**

לא בעי למפרך לדורות במשיח ובצבורה דקאמרי במין דלחות
משמע למעוטי משיח לדורות: **למך** שאחד חמרה בו.
אע"ג דאמר (יומא דף לז:) האחד המיוחד שצבערו וגזי פרה
דומה נמי אמרינן (שלי דף יא:) שאם מלא נאה הימנה מנזה
לפדות מ"מ לא היה לו להספאך בכך כיון שמתאזר צא כמו בזה אה.
מתכין לשם שמים: **איין** עזרה מתקדשת אמר בשירי מנחה.
מינה לנחל דאמר בפ"ג [דבדכסין] (דף ק"א וסא) דלין מנחה
בצמה היאך מתקדשת בשלמא בימי עזרא איכא למימר דסבר כמ"ד
קדושה ראשונה קידשה לשעתה וקידשה לעמיד לנא ועזרא וזכ
בעלמא הוא דעבד חבל בימי שלמה ויהושע קשיא וכ"ת דקדשה
במנחת העומר והא בסוכות היה הקידוש בימי שלמה כדאמר במועד
קטן (דף ט.) וכדמוכחי קראי ויש לומר כיון שהכל צא בצת אחת
הקידוש ועשית מנחה לא שביצין מנחה בצמה ובקמיה ובהקטרה
היתה מקומה מתקדש וכל העצבים היתה מנחתה ומתקדשה מחקרה
א"י כיון דלא אפשר לא כריץ והא דקאמר הכא דלין מתקדשת
היינו היכא דאפשר כגון שצאין להוסיף על העזרה: **ויצא** ממנה
נפלא. ואם תאמר הר הבית היכי קדש שאין דבר נאכל בו שיזא
מינו נפסל ויש לו קדושה בפני עצמו שהוא מחנה לויה וכן בתי
ביוצא ויש לומר היכא דלא אפשר לא אפשר כדמוכח בשמעתא:
מתקדש נמי לא מצי אפי להו מאתמול דלא ליפסלו בלינה ופולוגתא
ס (מנחות דף כה:)

וכן תעשו. קרא יתירא למידרש לדורות. ובימי משה דהוא ¹ מלך ונביא ואחיו כהן גדול ואורים ותומים ושבעים זקנים: ² **שפי סודות.** מנחמיה בן חכליה גמריין: **משיחן.** בשמן המשחה מקדשמן קדושת הגוף לכלי שרת ולקדש את הנכנס לתוכו: **מכאן ואילך.** כלי

לדורות לא נמשחו אלא התחלת
עבודתן מחנכת לקדושה ומיון לשון
התחלה: **אינא אותם במשיחה**. ולא
בעבודה. לדורות אי בעי במשיחה אי
נמי בעבודה: **תלאן נשירות**.
(א) מדככל קרא בלשניה כלי השרת
אשר ישרתו שנעשו כלי שרת ע"י
שירות: ה"ג אי לאו כפיזי אותם
הוא **אינא לדורות במשיחה** ובעבודה
דכא ככז וכן תעשו במשיחה וכפיזי
ושרתו לשירות ולנעי פריזי קמ"ל
למעטינאו **ממשיחה**. דאי לאו להכי
אתא למאי אתא אי למימרא לדורות
אזי מיקדש במשיחה לחזרה לשמוק
קרא מיניי ופקאל לן מאשר ישרתו:
בלחמן ולא בצנפרן. הלכא היו נושאין
שני לחמי תודה: מנא ה"מ. דבלחמן
קאמר: **ואעמידה שתי עודות**. נחמיה
קאמר בפסר עזרא ^י כשנניית חומת
ירושלים ובא לקדש את העיר
ואעמידה שתי תודות גדולות אלל
החומה מבחוץ ותהלוכות ימיון מעל
החומה ^י להקיף את העיר בתהלוכות
שהלכו דרך ימיון כשפנייהם לחלל
העיר הלכו תמיד לצד ימינם עד
שהקיפו את כולה: **ממין גדול**. ובצנפר
קאמר קרא וגדולות דקאמר ממין
גדול של צנפר ולא של לאן: **גדולות
צמינן**. מאותו מין שהיו שהציאו
גדולות ולא קטנות: **אלא גדולות
שעבודה**. ועל כרפך בלשון קאמר
ואשמעינן דל חמך היו שהן גדולות
שבלחמי תודה: דסנן. שחלות החמך
גדולות משל מנא: **שהן שש מדבריות**.
שהוסיפו על המדות שמות מלצר
שהניסו שש חלקים ראשוני צחמש
והוסיפו חלק ששי מבחוץ: **שהן ששי
איפות**. שהאיפה שלש סאין והם
עשרים עשרונות שהאיפה עשר
עשרונות כדכתיב (שמות טז) והעומר
עשירית האיפה וגו': **עשרה לחמן
ועשרה למנא**. יליף מקרא במסכת
מנחות (טז) והקריב על זבח המודה חלות
מנא בלולות בשמן (ויקרא) הרי מין אחד
ורקיקי מנא משוחים בשמן (שם) הרי
מין חדינו של מנא חלל חדרבם

חלות בלילות בשמן [שם] הרי שלשה מינין של מזה וכתיב בתריה על חלות לחם חמץ יקריבו וגו' כנגד מזה הבא חמץ שיהא סלת במין החמץ כנגד שלשה מינין שבמזה: **ובמזה שלשה מינין**. כדפרישנא וילפינן התם מקראי שיש בכל מין עשר חלות. אלמא חלות החמץ גדולות כשלש של מזה: **בשיירי מנחה**. בחלות של שיירי מנחה הנאכלת לכהנים והאי קידוש דנחמיה ועורא בקידוש העיר כתיב אצל עורה שהוסיפו עליה מקיפסין אותה בשיירי מנחה: **אטו לחמי חזר** בעורה **מי לא מאכלי**. ואם ר'נ כהנים ^א לאכול בקדשים מי מערב עליהם: בבנחה כתיב (ויקרא א) בתכר אהל מועד יאכלו ואם יאכל לחץ נפסלה ותודה ולחמה נאכלין בכל העיר ואם יאכל חוץ לחומה נפסלין הלכך ירושלים נתקדשה בלחמי תודה שנאכלין בה ואם יאכל ממנה נפסלין ועורה נתקדשה בשיירי מנחה שנאכלין בה ואם יאכל ממנה נפסלין: ה"ג **וספסברא מנחה חמץ מי איכא**. ולא גרסינן ובי תימא ה"ג מנחת חמץ מי איכא דהאי וספסברא שינויא הוא למימר דעל כרחק בבנחה נתקדשה דחמץ בשיירי מנחה לא משכחת לה: **מנחת חמץ מי איכא**. הא כתיב (שם ג) ככל המנחה אשר תקריבו לה' לא ^ב מאפה חמץ: ובי

ערי חומה דמוכח לקמן (דף נח.) שנתקדשו והא' אין דבר שנפסד
[שייך לע"ז] **בשחימת** כבשים הוא דקדשי. ולמאן לאמר תנו
היא צפרק שתי ה